

Kanskje kjærleik

Nynorsk
Tom André Tveit
Tom André Tveit

Kanskje kjærleik

Tom André Tveit

Kanskje kjærleik

1. utgåve
Nynorsk

Tom André Tveit

© Tom André Rusnavn-Tveit (Tom André Tveit), Askvoll, 2023.

Tittel: Kanskje kjærleik
Forfattar: Tom André Tveit
Redaktør: Tom André Rusnavn-Tveit
Forlag: Tom André Tveit
Stad: Askvoll
Publisert: 2023
Språk: Nynorsk
Utgåve: 1. utgåve
Filformat: .pdf
Storleik: 210 mm · 297 mm (A4)
Sider: 64
ISBN: 978-82-94038-00-8

Kontaktopplysningar:
Tom André Rusnavn-Tveit
Tom André Tveit
Askvollvegen 431
6980 Askvoll
post@itat.no
<http://www.itart.no>

Denne boka er beskytta av åndsverkslova og eventuelt andre lover, og det må ikkje kopierast frå denne boka i strid med lov, då dette kan medføre straff.

Bautaen

Bautaen var sett opp,
og stod trygt.
Det var gjevt,
og styrke hadde bygt.

Vindane var fjerne,
og kunne ikke merkast.
Bautaen stod roleg,
med tekst som kunne lesast.

Det onde nært,
reiv den ned.
Fyrst den eine,
og so dei alle med.

Bar bakke er att,
der føtene spring.
Vindane fjernt,
gir folket urolege ting.

Eg er ein mann,
so steinen kan ligge.
Mine ord er komen,
og som ingen kan rigge.

Byrjing

Det gode vil eg,
og kjærleiken er her.
Alle som lever som meg,
fortset støtt både her og der.

Dei som på annan måte går,
kan ein sjå stogga.
Ofte dei olmast i synd,
eller ein tvil i seg hogga.

Me kan vera her,
i verda, livet, dagen.
Sjå kvarandre leva og gjera,
det vi er, og det med agen.

Med trivsel er det lett,
innanfor eit gjerde med sin krins.
Leik, og alvor, lesing og fest,
og alt det som her i livet elles finst.

Vi går og vi går,
og lever her i lag.
Stoggar ein opp,
kan ein få ei ny byrjing her i dag.

Tre

Den eine sida er med det gode,
og den første diktsamlinga er der.
Det handlar om det unge,
det gamle, alt det givande for nær.

Den andre sida mot det vonde,
der sår blir skapt av sverd.
Det handlar om det voksne,
det ansvarsfulle, over merd.

Min kjærleik til deg er tittelen,
på den første samling av dikt.
I det kvite og lilla og for alle,
som om det var ein herre si plikt.

Grøn kjærleik er tittelen,
på den andre samling av dikt.
I det kvite og det grøne og for nokon,
hat og ondt i eige sjikt.

Kanskje kjærleik er tittelen,
på denne, og tredje samling av dikt.
Midt der imellom som kvit og i live,
med spørsmål om alle endar opp likt.

Rang

Om heile verda er i biletet,
vil baa rik og fatig sjaa.
Om det er ein stad i nuet naert,
vil det ofte vere godt aa staa.

Dei fleste vil nok vilje vera der,
om ein inviterar til brullyp til slutt.
Men drar ein forsamlinga ned i ei grav,
vil ein kanskje maatte si aett i kutt.

Med medvit kan ein veksla høgde,
om natur eller kultur skulle heva ein høggt.
Det aa trekke seg tilbake, om det er best,
vil nokre gongar vise at det kan vere gløgt.

Om det er ein, to eller fleire,
sa er det kjaerleik eller vanleg glede som gjeld.
Og mektigast staa skrevet, er det blant to,
ogsaa her kan to sei ein, der det kan bli meld.

Korleis det enn er med det store,
er det det gode ein ma vilje.
So kjem ein fram, for ingen vil vondt,
og dei godaste doemer dei vondaste, for aa skilje.

Storm og ro

Det var lagt opp til ei fullstendig ro,
men overraskande kom der ein storm.
Vi har ledd mykje, men det er alvorleg det som skjer,
reine blant skitne; er ikkje vår norm.

Alle venlege har minst eitt forsvar,
eit lag med frelse, som ligg over land.
Som håna lam, er dei uskuldige i stormen,
no er det også usikkert om dei får mi hand.

Orm frå eit hòl, svin mot eit berg;
kva er ei kraft for kjærleik mot slikt?
Eit frådande raseri mot alle i verda,
er utfall av ei styring; med ei valdeleg svikt.

Det var respekt og tystnad vi hadde ilag,
minne, reiv dei vonde med ingen respekt, i uro.
Eg og mine, pressa dei til ro, med ingen respekt,
mot all vår tru er dei atter med respekt, i ro.

Dessverre fresar dei vonde ofte, når vi gode spirer,
til blommar eller tre, og om det sei ei glosa.
I alt dette oppmodast det til håp,
om ein då ikkje ser den første rosa.

Fri kjærleik og fanga hat

Det var ein mann og ei kvinne,
det var ein bjørn og ei binne -
mannen og bjørnen skulle alt vinne,
og kvinna og binna vere heime og tvinne.

Noko ekkelt, skrik ei stemme utan grunn,
og det var nokon sjuke, men ikkje alle.
I ein pose er dei boblande i hat,
det går opp og ned, og fanga vokal vil gjalle.

Dei krinsar krypande omkring i posen,
somme gongar lagrar dei minne på rams.
Glisande med glitrande kuler av vondt,
vender til sure munnar omkring sitt krams.

I museet som kjem, står gjevt folk og ser,
og posar står der som steiner langs ein vegg.
Gjestane likar seg som heil og rein,
nyt at objekta ville vore subjekt med skjegg.

Det var ein gut og ei jente,
det var to bjørneungar i leik -
guten og jenta skulle læra noko nytt,
og bjørneungane vere i skogen ved ei eik.

Framande pennar

Ein merkeleg uredd oppførsel er i akt,
dei bryt med alle slags normer utan brems.
Dei tenkjer ikkje på folkeskikk eller ære,
og når dei syndar er det ingen som skjems.

Lov og tru, er so langt vekke som dei kan,
akkurat no skrik dei at dei er krigarar,
men utan noko hold i tekst er det sjukdom,
og framande pennar vil skapa frykt av forfattarar.

Nokon er til og med so sjuk at dei sjølv,
har skrive ned si synd direkte på papir.
Løgner som enkelt har sine motståande bevis,
gir framande pennar ein pause i eit spir.

Når det gjeld kjærleik og tal og bokstavar,
so kan me tale og vere og leve i fred.
Og når me treng da sjå til det grøne,
og når me treng da, sjå til det lilla i red.

Uansett korleis da er med alt,
er dikting kjekt og gir støtt ei glede.
Ein penn kan skrive, og ord kan varme,
det ein gjere er blant sterke og spede.

Cyan

To ukjende vegar der éin er straff og éin er pris,
og redsel for ein forfattar si ånd.
Du gjer heilt motsett skrik dei i løgn,
det er for godt, skrik dei etterpå frå bånd.

Altså det er for godt det eg har gjort,
det er problemet til dei seks fot i brunt.
Det er som cyan å tenkje på resten av dagen;
eg er blant eit underdanig folk som er runt.

Helter, krigarar, meistrar, får dei aldri att,
dei som prøver vil bli spytta på straks.
Det blir hardt for dei, og tida blir tøff,
om dei får seg noko glede ei stund, er det flaks.

Skyene er mine, det er eg som skal vere med dei,
og det å gå i gras og få duft av natur,
er min rikdom før eg går inn i eit hus.
Og det eg skriv, er min og dei gode sin kultur.

Alt skal vere som det er og det eg vil,
det er mine einige om, og stolen står klar.
Eg set meg ned og kan ete,
og eg tenkjer på alt som blir, som er og som var.

Kun hat

Den tiande dagen var delar av dikta,
i ein sverm av hat og den eldre var glad.
Kor er folket på veg når dei likar slikt,
det er jo noko som ikkje høyrer heime nokon stad.

Skriving av dikt fortset, og ei samling kjem ut,
og kanskje blir det kjærleik om ei stund.
I alle fall er det mogleg å skriva, mogleg å sjå,
og om ikkje anna kan eg gå på tur med ein hund.

Vi har våre eigne eittal og nullar,
som vi kan setje saman til ti.
Om det kjem meir hat mot ord eller dikt,
så gjer vi som vanleg og snur oss mot sti.

Det fine med tittelen er at vi vel kjærleik,
vi vel det som gir oss glede, siger og lykke.
Dei som har valt noko, som fiendar av oss,
er nokon som stadig ut av hatet må nykke.

Alt på ei gong delt i kjærleik og hat,
gir alltid ein ring og eit liv til kjærleik,
og to halve ringar og ein død for hat.
Det gode kjem – enn om hat er i ei nærleik.

Eit elskeleg rom

Dei var mot, men laga eit rom,
som vi kan bruke so mykje me vil.
Det er nemleg noko som er vårt der inne,
som vi hentar ut og byter, om vi får det til.

Det kan bli ein stad vi likar,
til skilnad frå kva dei tenkte om oss.
Dei ville nemleg stjela, og hindre oss vårt,
men her kan me finne oss ein vidunderleg foss.

Byrjinga var at dei forsøkte gamalt mot fromt,
vidare var eit forsvar so godt at ingenting var last.
No når vi ser enden kan vi gjere gamalt mot dei,
og ei ny byrjing med noko nytt i dei, set seg fast.

So har dei laga ein slik stad, so køyrer vi på,
den er der inne i dei der i tanken.
Og ein av dei tinga vi kan leva ut der,
er ein krigar og ei krigarinne som saman set eit kryss utan anken.

Frå krysset kan fossen flaume frå lilla og cyan,
ut i heile kroppen frå vårt rom langt der inne.
Som vi kan male og reie om slik me vil,
anten det er ljøs eller skugge er det vi som vil vinne.

Sløve snutar

Akkurat no snusar dei etter svar,
dei kallar seg dei motsette.
Dei leitar i skrivande stund etter nav,
å holda i, der dei bur me kallar dei avrette.

Fråding i fres fanga me no i denne tekst,
dei er so ute av samfunnet ein kan,
sjølv om ein eigentleg ikkje kan då; ein blir tatt.
Men her er me, og eg og mine nyter fråding, med tann.

Stort er emnet, for livet er det vi ser på,
det lilla og det grøne med livet sitt vatn imellom.
Dei imot har i åtte år gale, og er skrekkeleg sløv,
dei lurar på det mot eit slikt liv, i ein pupillom.

No skrik dei til og med at dei skulle,
vere mellom mitt lilla og mitt grøne.
Der er der dei sjukaste er, men det er ikkje mogleg,
her er eg, og kosar meg mellom lilla og det grøne, med ei høne.

Epileptisk er dei no roleg av frykt for tre ting,
dei latar som dei lev mitt liv, mens spørsmåla er tre.
Korleis blir grensa mellom motsetning av liv frå daude,
og noko meir, men skrått lilla, skrått grønt, vil døy som skrått vil ve.

Den tredje turen

Tre turar, tre bøker og tre utrulege stunt.
Den første til ei øy med roser i hand,
den andre langs ein knaus med ei rose,
og den tredje er kanskje ein stad med ukjent rand.

Når det gjeld dei utrulege stunt kan eg sei,
at det første er ein massakre dei seier er god.
Det andre er om ikkje anna eit falskt og verdsleg namn,
og det tredje er i emning no som turen blir blod.

Det var ved byrjinga på denne romansen,
eit rom der dei vedtok å skjena ein ring.
Den har spunne no i meir enn ti år,
men idag blei den smelta om til ein spiral av ting.

Turen går kanskje straks til ei strand,
for so å vere ved, når ei flaske skal med.
Vidare er der ein båt som kjem til si eiga tid,
og ein, to, tre eller fire er talet ved fjerde og siste smed.

Det makelause er at ingen veit når eg reiser,
heile sumaren er ei tid eg har til midlinga.
For resten er det ukjente forventa stunt imot,
som gjer heil setninga:

Hingsten og hoppa

Kva er kjærleik om den skal få grenser?
Alt er vel kjærleik mellom ein mann og ei kvinne,
om det på noko måte er bra for ein eller to -
eller er det slik at det må vere bra for begge å vinne?

Det såg faktisk ut som om at ho ville dra ifrå,
allereie berre etter ei kort stund ilag.
Men so har det vore mykje fint uansett,
då det fall seg slik å berre sjå kva som skjer idag.

Ein meister i kjærleik vil nok uansett kunne snu,
den verste situasjonen til ei glede med hopp.
Det handlar om kva ein sjølv vil, og kan,
og mykje kan endre seg over tid, frå ein start med flopp.

Noko som ser ut til å vere skilnaden,
er min rikdom som har vakse seg stor.
Mykje siger, og dei óg iblant, som er årsaka,
men det er berre ord, og då ikkje mine ord.

Dette diktet er eigentleg som om mot ho,
men akkurat no er det mykje leik,
og kanskje til og med verda si største omkrets kan her gå.
Dette er noko spennande nytt til vår kjære kneik.

Multiple kvinner

For ein mann med sine tankar om å bli eit par,
er det usikkert kva for ei kvinne det blir,
som han skal setje seg saman med.
Ein må på ein måte velje som tida lir.

Ei kvinne kan ein ha kjent heile livet,
og ei anna kan ein nettopp ha møtt,
og ei tredje kan framleis vere hemmeleg for ein sjølv.
Det kan vere vanskeleg å vere bestemt, ved ei nøtt.

Kven skal det bli ein giftar seg med?
Eller kanskje kven skal eg bli sambuar med?
Eller kven skal eg kanskje sjå om er med på ein tur?
Eller er ho kanskje glad i meg no når eg er ved?

Multiple kvinner kan på denne måten svirra,
rundt omkring i vetet på ein gut.
Ein dag kjem svaret på korleis guten valde,
eller då både guten og jenta valde, når han blei ein stut.

Kanskje er det til og med ein tredje som vel,
om den tredje ser at det her er eit mysterium.
For kven skal det bli som blir par,
når det er så mange spørsmål i eit imperium.

Opp og ned

Det er eit punkt og ei linje som er,
veldig i mente i dette enkle dikt.
Så frem og tilbake og opp og ned,
er retningane fire som skal til flikt.

Det har seg nemleg slik i punktet,
at det spørts om kjærleiken kan spire,
då det i toppen er ei rose over skaden,
som ein kan kome til å kræsje i om ein kjem til fire.

Då fangar liksom talet rosa sin stilk,
like i halsen på rosa av tørkerull,
som om sløyfe eller slips ikkje dug,
fordi kjærleiken er sterk, og reiser seg til livet frå ein svull.

Dei prøvde jo å ta livet av meg òg,
som me ser av talet fire frå min stol,
berre er min godskap som speglast,
der ein ser den rettferdige skjebnen til mentol.

Dei kallar seg ein klan for terror som hatar,
uansett satt den eldre der i ein stol og slo,
berre nokre meter ifrå, men han blir aldri fire -
det trur eg ikkje fordi då må ein ha ei glo.

Mystisk muligheit

Når ein tenkjer på det første namnet og det andre,
so er det noko der som kanskje eg kan vere,
fordi det første vatnet kjenner eg på ein måte.
Det er det andre namnet eg held på å lære.

Det er som tenkt for seint no når sanden er nær,
som om at muligheita er forsvunne med tid og alder.
Det unge og det gamle snudd opp ned,
så er vel eg den gamle som ikkje kan bli ung av skvalder.

Uansett korleis det er med alt, så er det noko nytt,
å fortelje om til deg som likar ein heilt nyfødd tvilling.
Kva er vanlegvis som ein sommarfugl frå stad til stad,
men no er ho også om eg vil, mi praktiske hoppe ved villing.

Det har også frå bordet kome ferske livlege avtalar,
som me kan med interesse engasjere om tida då byr.
Det er både so religiøst og verdsleg at det kanskje er best,
å ikkje seie noko om det, og berre vente midt i det vanlege styr.

Der kan være grunnen til både strid og fred,
og strid kan gjere ein hoven til å tru at ein kan,
gjere som ein vil om ein sjølv har bert fram fred.
So det er ikkje meir å skrive, no for nokon ho eller han.

Ein stad

Alle her skal døy sa ei stemme,
og mange derifrå tenkjer slik seier dei.
No vil brått ingen vere med,
på det å skrive om den andre staden, dei er lei.

Men ein må vere ein stad for å kjærleik ha,
ein kan ikkje ha ein kropp utan stad.
Om det er éin ting alle rundt leiligheita mi no,
har til felles, er det det at dei har kriga mot meg før bad.

Og no er der eit kor av galskap som kan,
vil krig, hat, utrydding, skit, drit, søppel, det elendige.
Eg ler fordi min kjærleik er som ei ørn,
og desse krabatane som tutlar i hat er ikkje i det allsidige.

Så det blei ikkje noko kvinne her no heller,
men meir om desse hatarane som er her.
Det er kjekt med reinskap så det er i alle fall bra,
sjølv om dei skulle helst vore ein stygg stad, ja der.

Så kom der ei fantastisk og fager møy,
midt i veret på ei eng blant blomar og tre,
og eg sa ingenting, eg berre såg,
og det var ikkje umogleg at da oss to kunne ve.

Staden der me møtast

Frå Marie Byrd Land og rundt på Antarktis,
Jamaica, Norge, Sverige, Finland, Tyskland eller Russland.
Kina eller i Sibir, Egypt eller i Tyrkia, kanskje i Italia,
Asia, Afrika, Europa eller i Amerika eller i Russland.

Kanskje finn eg ho i Australia, Indonesia, Stillehavet,
Storbritannia, Irland, Frankrike, Sveits eller i Østerrike.
I Berlin er ho kanskje, eller i Beijing eller Bergen,
kanskje i det tysk-romerske riket, i Romerriket eller i Romerike.

Ein morgon i Roma i Italia, eller ein kveld i Norge,
eller på ei reise frå Italia til Norge til toppen av vår klode,
der me kan sitte ein kveld blant stjerner og måne,
eller la sola skina der ho vil, til vårt gode.

Frå Izmir til Ankara, eller frå Vladivostok om Kina til Sveits,
frå Canada til Berlin, eller frå Kapp Horn til Cape Town.
Frå Marrakech til Gøteborg, eller frå Stongfjorden til Helle,
frå Island til Grønland, eller frå Færøyene til Yorktown.

I Sahara er ho kanskje i ei krypt, eller i Egypt,
eller i Iran, eller i Kasakhstan, eller i India.
Kanskje er ho i Afrika, eller i Europa eller i Oslo,
eller kanskje går eg ein tur og ser ho ein stad i Bakindia.

Stilk, makk og ære

Stilken er frå ei rose kalla dei skitne sin blom,
ein lege seier at stilken er som om,
slangen i legane sitt emblem som grøn og hengt.
So kan ein spørje og svare at det er, makken i storm.

For å få orden i alt dette kan vi sei,
at verda er ein fin plass og natur er noko ein har,
og kultur, ja ikkje minst kultur som eit dikt,
og kanskje dei heldigaste har ein enkel gard.

Om det er ein ting makken her ikkje har,
så er det ære, men enormt med skam.
Makken slår, og slår, og slår, og slår, og slår,
og mange av dei er no so slitne at dei har slått seg tam.

Dei har ikkje ord, dei har ikkje språk,
dei har ikkje anna enn vrigling som snakk,
og no krevast da av folket at dei rydder opp,
i alle desse små bæsjane dei ikkje knakk.

Det går no rykter om stilken, og rykter om makken,
overalt i denne verda, blant mange folk.
Heilt utruleg korleis dei har gløymt ære,
so er so stygg, at dei må ha tolk.

Tortur for kvart ord

Akkurat no når eg går igang med diktet,
strevar demonar med å forske på skrivning.
Dei dansar forvirra mellom gamle tekstar, eg,
har skrevet og vurderar korleis eg gjekk igang – ved skrivning.

Dei demonane har óg full tortur rundt mitt hovud,
med press mot panna når eg skriv,
dei sit med hovne blick og smattar vondt,
og med orda som kjem, stormar dei i kast og hiv.

Det er eigentleg dei som er torturert,
eg kan jo berre vere her, vere, eksistens.
Men dei skrik at dei skal torturera for kvart ord,
så får me sjå om dei vil lida i persistens.

Det er så lite kultivert og litterært,
at det er å heva bryna.
Kjærlichkeit gløynde eg, men no huska eg,
me skal elska, og ikkje tyne.

Lat oss elska, hugheilt og kjært,
me ler no, då kamp har hardna,
men me kan elska, og leika, og leva,
ikkje gå til dei daudna, men til dei som har godna!

Kjærleiken si vandring II

Kjærleik byrjar, so vanlegvis roar det seg ned,
vidare så har ein minne å kosa seg med,
når ein eldast og ser tilbake på sitt liv.
Det er det eg óg gjer om kjærleiken si vandring, ved.

Så eg er slik ein skal vere i dette liv,
men eg har óg no ein spennande veg,
framfor meg, då det kan skje ei forelsking,
på nytt som er som den fyrste sine steg.

Det er óg noko overraskande her som skjer,
mange evneveike folk går og går og går,
og går, og går, og går, og går, og går,
ein veg i hat, som har kopiert mine fyrste minne, med sår.

I går når eg gjekk og tenkte på mine minne,
så kom etterpå ein militant eldre kar med noko gale,
ein dunk med bensin som han skvetta med,
og idag er staden vill der berre vondt vil ale.

Så to høgdepunkt er framfor meg no,
eitt på den lilla sida, og eitt på den grønne,
når hatarane får sin ekstreme, høge, dom,
og om eg ser ho att - og alt skjöne.

Til dei som var der

Når ein forelskar seg og det blir noko fint,
også for andre, og da blir kjent,
og krig oppstår, og mange døyr,
og til og med paret blir forsøkt drept, ved ein skrent.

Om årsaka er at dei angripande vil lyga,
om at dei var der ved paret, då dei,
blei forelska og ein romanse tok til,
er det til dei som var der mykje å sei.

Til dei som framleis er her når alt framleis gjeld,
krigane kunne, forelskelsa ferdig, og roleg,
og paret klar til å kanskje få ein familie,
er vi betre, og kan heva oss over dei tjodleg.

So til dei som var der ein gong til,
kan eg sei at dei som er kome til seinare,
og er god som oss, er kjekt å bli kjent med,
då blir vi fleire, og kan gjera lågt lågare.

Det er mangt å sjå her i verda,
og det å sjå ein hjerne som,
har vrengt seg heilt rundt for å lyga,
om alt og kjærleik, er for oss, som elsker ein dom.

Utnytting

Når det kjem tankar om å utnytte kjærleik,
til kanskje politikk, då er det kanskje å snu.
Kjærleik er kjærleik, men er kjærleik meir?
Eller vil alle forsøk på utnytting av kjærleik knu?

Det er mykje som vil gjere kjærleik godt,
det er noko som vil gjere kjærleik hatefull,
og i alle fall kan ein vere sikker på,
at ein vil tape på hat, sjølv om ein er gåtefull.

Om ikkje hat, som er motsatt av kjærleik,
men reklame, politikk, status og meir,
er noko ein ikkje kan sei er hat,
då er det vel greit å også nytte den utan eir.

Om vi byter ordet utnytting med det å nytte,
så er det også ikkje langt fra det å nyte.
Og kjenner ein kjærleik kan ein vere glad og nyte.
Når den fyrst kjem, kan den til og med knuse ei myte.

Så det å utnytte er nok feil kan ein sei,
men det å nytte er kanskje rett,
så om ein er heldig, og finn noko kjært,
so gjerne for meg vis den, og la den vere lett.

Uvilje til eit møte

Når eit minne er so godt at en ikkje vil,
møte den ein laga minnet med i tvil,
om det vil øydeleggjast, om ikkje alt er perfekt,
so er det nok best å tenkja seg litt om, som vatn om ei sil.

Ikkje ver redd slik, fordi då er ein kanskje tatt,
av djevelen som strevar med å skulle skape verdiar,
av ingenting og vondt, som ikkje skal ha noko pris.
Då vil ein kunne få ei betre ånd av gode geniar.

Livet er jo der, og alt mogleg er mogleg,
så om ein har uvilje til eit møte,
då ein heller vil låse eit minne med døden,
får ein seg jævlig mykje arbeid for lite av det søte.

Lev heller livet, og nyt om ein møter minne att,
det er ikkje eit tap om noko er forandra,
og ein flamme ikkje lenger brenn.
Lev heller livet, og nyt om ein møter minne att.

For kanskje er det kjærleik eller kanskje ikkje,
vi er åtte milliardar menneske, og delar ein i to,
er vi fire milliardar menn og fire milliardar kvinner,
so ein skal alltid klare å gifte seg, etter ei glo.

Djevelen sitt grep

Når djevelen blir født og nektar å sleppe,
sitt grep om kjærleik, når laget ser nytt.
Det er ei kjend historie som dei eldre kan,
men sjeldan ser vi det skjer i verda sitt gemytt.

Noko sjeldnare skal eg her vise eit eksempel på,
som er når nokon forsøker å stjele kjærleik frå andre,
og vidare nektar å sleppe, når laget ser nytt,
og ei djevlsk sekt står att, der andre få vandre.

Ekle dråpar, stygge fjes og flygande korrupsjon,
løgner med heilt uforståelege språk som ikkje fins.
Meir ekle blikk, tortur og løgn om grundige ting,
og sliting i helten sitt minne innanfor sekta sin krins.

Det er djevlskap av andre grad vi ser som sagt,
men óg samme type argumentasjon kan nytast,
som vi ser når ordinære djevlar tar til,
og vinden i verda blir fri frå dei som i vetet vårt bytast.

Men det er altså ei slik sekt som har blitt til,
og dei påstår framleis å aldri skulle gi seg.
Det eg kan med glede dykk fortelje,
er at eit merke er sett so alt går vår veg.

Kanskje glede

Kanskje skal vi ha glede framfor kjærleik,
som vårt fokus i kvardagen der vi er.
Kjærleik er kun mellom to som etter definisjon,
er glede for alle og mellom alle moglege i ve.

Det handlar om samfunnet vårt,
og dei to sidene, der ein er lilla eller grøn.
Og då det at det der er kjekt eller ei glede.
Kjærleik er ikkje nødvendigvis presist nok for løn.

Eg, eksempelvis har bygt det lilla og grøne,
åleine, og hatt det veldig kjekt med det.
Kjærleik når to lilla møtast som her med glede,
kvar for seg for lilla blir det betre for to på same stad.

So det lilla og det grøne og glede for dei,
er nærmast som om kjærleik i seg sjølv.
Når ein mann og ei kvinne møtast og likar,
det dei ser, så er glede for lilla i sølv.

Den kan ein byggje sjølv som sagt,
og glede kan ein byggje sjølv for lilla.
Og når ein møter kjærleiken i sitt liv,
so blir det med glede, for kjærleik, lettare å tvilla.

Mange drap

Grunnen for drapa er klar – ei løgn,
og dei klikkar når ein seier ordet drap.
Eit utfall er at ein mot var hat,
so dei forsvara seg med å knuse dei til tap.

Vidare gir dei seg ikkje, og går heilt inntil,
dei spekulerar i det å utrydje alle.
Alle i folket enten dei tek sjølv mord eller fangast.
Både menn og kvinner pressa til å gjalle.

Det har som om ikkje vore ei einaste tvil,
om at drap for slike løgner er ein feil.
No har det gått omlag seks timar frå tittel til her,
og det ser ikkje ut til at sanninga blir heil.

Mange lause trådar, til alle kantar,
ingen tilnærming til det å gå til kjernen.
Dei har gjort so mykje galt, at dei må drepa,
ser ut til å vere det som kjem frå hjernen.

Det har vore ein lang veg dei har gått,
frå da å lyge om ein skjerm,
til å ramle ned i ein dal og sei tilbake,
at sanninga var god, og at den framleis er det, ved erm.

Kanskje eit bilete

Øverst er to vinger, ein krans og ei krone,
og under det ein spegel med eit gyllent snitt.
Det står på den eine korte sida,
med spørsmål om det skal vere i gull eller i kvitt.

I hjernen er der ein stad å leggje ringar i,
som er i sølv og vidare symbol på,
det som er best å ha til høgre og venstre.
Mot det vonde har to stader til ringen å rå.

Det har vidare blitt litt strid,
so om våpenet skal vere med eller ikkje,
er noko som her tvilast på i tekst.
Det er om våpenet skal vere med eller ikkje.

Eit sitat står nederst på ramma,
og det har vore godt å ha i mente,
når ein er det med vaner mot alt som er galt;
sjå for frigjering, kan ironisk deg hente.

Slik blir det kanskje, eit bilete til,
blant andre verk som har sin plass.
Det er mogleg, og det er eit som vil,
men akkurat no er det mest ei form for trass.

Skriket og skrika

Når ein fyrst er kome ein stad ein vil skrike,
so kan ein kanskje vente fleire på tur om dei vil,
vere aller mest ukul, og skjemma seg ut,
til undring og glede, for dette ingen klarar, å gå til.

Eit skrik i ei ramma, blir om til tre,
eit imellom, og to som står der i morderisk stil.
Dei to fyrste som prøvde prinsippet om den same dag,
banar veg for dei som vil i same sekund mot smil.

Det må nok skje ved moloen ved glaset,
fordi då kan det hende at doninga kjem,
til kor, og eit skrik og to skrik og kanskje meir,
der dei står, og alle veit at dei mest av alle skjem.

Som turen byrjar, veit ein at samlinga går klar,
om dei i tillegg skrik vår frelsar er nær,
vil den imellom skifte, og den gule døra vere nær.
Eit nytt land ser dei ikkje, men rota er i gjær.

Då er dei der dei skulle kome, i traume,
med personell, og sjølv som vinglar, ner.
Om dei i kvar sitt solo rom blir sparka ut,
eller endar alt sjølv, utan vårt det gode vêr.

Dei lokale

Dei har gått frå å trua alle, til å trua éin,
no har dei til og med sett kven eg er.
Dei seier eg har kontroll på alt i bygda,
til tross vil dei berre tap, vondt og som sjuke, der:

Samlingshuset ryddja eg igår, og idag er dei der.
Mot framande skryt dei at dei er, men sviktar fort.
Dei har ekle fjes som er fullstendig fortapt.
To lokale skrik idag på moloen av slurv og tort.

Dei lyg om at eg ikkje skriv min tekst.
Dei seier framskritt er kjærleik, arbeid for rødt er hat.
Ho er sjuk seier dei om nokon, og må ta ho vekk.
Dykk seier at Åsane er her, og lagar problem for stat.

Midt i dette, klagar dei seg på bagatellar i veg.
Dei brukar stadnamn som ikkje, finst på kart.
Førebuing av vondskap om diktet om skriket og skrika.
Med nevane sine riv og slit dei i kjeven min mot part.

Folkets noko er den som tullar med folket seier han.
Dei satsa på løgn om personar, rigging av sjukt når eg går ut.
Den svarte bok mislikar dei, den gule laga dei, den raude hata dei.
Dei er fullstendig overttydd om at eg skal døy – men døyr sjølv i lut.

Skriket og skrika II.

Når ein fyrst er kome ein stad ein vil skrike,
so var der her ein gong to innan seks timar i grill,
dei er aller mest ukul, og blir pengar og tekst,
til undring og glede, for dette ingen klarar, å gå til.

Eit skrik i ei ramma, blir om til tre,
den er høg sa dei om den eine og to i morderisk stil.
Dei lokale spør seg om kvifor dei ikkje brukar hovudet som meg,
banar veg for dei som vil i same sekund, mot smil.

Det må nok skje ved moloen ved glaset,
fordi då kan det hende at doninga kjem,
til kor, og eit skrik og to skrik og kanskje meir,
der dei står, og alle veit at dei mest av alle skjem.

Som turen byrjar, veit ein at samlinga går klar,
for såkorn til rosa for kjærleik, blir spegla som eit skot.
Vil den imellom skifte så, og den gule døra vere nær.
Eit nytt land ser dei ikkje, men rota er i gjær og blòt.

Då er dei der dei skulle kome, i traume,
med personell, og sjølv som vinglar, ner.
I ei farlig høgborg, frå kvar sitt solo rom blir sparka ut,
eller endar alt sjølv, og våre blomar trygg me ser.

Før samlingshuset

Det kan hende det er både vatn og toeine,
når ein sit seg ned i eit samlingshus.
Kanskje syng ein eldre, eller eit kor,
og kanskje blir ein kjend med noko i eit samlingshus.

Ser ein ut glaset er det kanskje fuglar å sjå,
men inne i huset er det sterkt motiv.
Det er talar og song som sagt, og tale,
og det er mange, symbolske, ljøs i fleire stativ.

Kvar er eg, kan ein spyrja om ein vil,
for orda kan jo vere både lov og snakk.
Inne i huset vil ein nok tenke lov,
for om ein skal sei noko må ein sko seg med lakk.

Me vandrar no i undring, om kor me skal,
eller kor me er, fordi teksta er veldig åpen.
For mykje eller for lite, kan me føla på.
For skal me finna svar, er det der ein tvil om.

Kjærleik kan uansett både inne og ute leva,
og i livet og i dauden er den nok der.
Me har ei god stemning, og ser at alt er bra,
med litt forsvar for alt som har vore, og meir godt her.

Dikt, militær og stat

Me tålar ikkje dei dikta skrik dei,
det er dei i kanskje kjærleik.
Så langt har det skjedd at eg har fått ein trussel,
om fangenskap i eit militært skip ved ein gamling.

Loven knusast av blåe menn,
med skjorta i lyseblå.
Det er tale om velting av nasjonen,
og bygningane flyg som støttene ikkje kan stå.

Det igjen sjølvsagt tvil om dette,
om kva som skal skje,
men vi ser alle at instansane sviktar,
og da må ein bryta ned.

Sånn er det berre,
ein sterk mann må til.
Det er å stå på,
og so gjera som ein vil.

So får me sjå atter ei gong,
om det vil hjelpa,
å vere to som elsker -
eller berre nokre dikt som vil skvelpa.

I alle fall tre poeng

Det er to skisma som viser hevn,
der det eine er i tekst, og det andre er på tv.
Undertrykk er det i lavaste grad,
so lavt ein kan kome om ein er uten CV.

Dei to vegane eller då fire for ein gnist,
av dei neste to linjene i dette vers:
Fiendar mot, ikkje tenk på dei to skismaa.
Fiender med, tenk på de to skismaa i kommers.

Undertrykk, og velting av framande styre.
Eit hus, ein skalle, med fargen kvit.
Eit brett, med sylinder, og gallet på der.
Dei som rotar i ei hinne skapt av vit.

Eg er president og ikkje du sa ein med eit raudt sitat,
men, det er løgn og eg på topp ved eit daudt sitat.
Litt arbeid til før glede skal av stad;
korga til boss, spreidd på frelsa sitt oblat.

Er vi no klar til å elska?
Eller kanskje skal vi skape litt glede?
Kjem ein gris og ser, og snur seg for å ete,
so er det nok berre å sei at eg er her ved det.

Utblåsing av pengar

Kjærleiken gav meg ein lyst til pengar,
den gav meg ein lyst til meir privat.
Men, akkurat no er eg her og det er mykje,
å skrive om, og dikta om for alt adekvat.

Derfor vel eg å bruke litt tid,
her som eg er for å sjå om eg kan,
og vi kan gjere noko betre for oss.
No er sjansen i livet til å unngå tida si tann.

Éin gong er ikkje ein annan,
det skjer det som skjer.
Å gripa i tida er ofte rett,
i alle fall når vi har eit vêr som ser.

Pengar og mark, arbeid og ry,
det er viktig blant dei gjeve.
Dikt og himmel, poesi og vind,
kan av og til vere viktig for å leve.

So ut August, og ut ein Onsdag,
er målet å skrive og sjå.
Det går litt fram og tilbake -
tvilen er om det blir liv eller ljå.

Dei lilla skismaa

Det kjem eit snitt som to skrå lilla strekar,
som dei forsøker å finne brua til.
Eg kan finne brua til deg, finne ei løysing,
som psykiater til sjuke, som ein ven til dei som vil.

To konkrete skismer skal me sjå på,
to masse mordarar, og kanskje ein til.
Det fyrste skjedde for åtte og eit halvt år sidan,
og det andre lagar eg eller du ein annan stad der me vil.

Dei byrja lyga om roser om kjærleik,
og mykje tull med det i områda.
Om det lysaste ville dei snu til mørke,
og sant papir dei laug om seg omtåka.

Dei er ein fare for både her og der.
Fjern dei, del dei, flytt dei, snu dei,
roter dei, minske dei, brenn dei,
pulveriser dei, skitne dei til, plasser dei.

Det er farlig å bli lurt av falsk kjærleik, hat.
På grunn av lilla skismer, er dei blitt vant til det.
So gå heller den lilla linja, den gode vegen,
ikkje hatets vandring, men gå der det gode er ved.

Den lilla linja

Imponerende ting har eg lagt til rette,
for å kunne mestre og finne den som er best.
Kjærleik skapte rosene lilla for to.
Med tida vil vi sjå om dei er meir enn ein gest.

Programmet for rekning til verda sitt forlag,
når eit lilla ikon som enkelt er, og komplisert.
Det siste testamentet gir meg ein fullstendig siger,
der det er kjekt og godt å sjå når fiendar blir indignert.

Midt i aust reiste eg på tur der korset blei reist,
og her koste eg meg som nøytral med undring.
Valgte nøyaktigheit etter studie av raudt og blått,
og av boka du veit om, med avsluttande buldring.

Som psykiater har eg stoppa dei som ikkje,
er lilla med lilla, eller då dei vonde lilla arge.
Noko av det beste som finst,
er dei som seier at lilla er berre ein farge.

Programmet for rekning har eit lilla ikon,
som eit ljøs i ein grøn, mørk og vanskeleg skog.
Eit stort tre er bøkene mine i verda,
på ei åpen, frodig eng, ein kan hausta etter ein plog.

Utnytting ved reise

Dei skrik frå ein stad at dei vil ha meg att,
for badet frå mitt kjønn var tomt, og vil ha nytt.
Dei var slekt før nokre av dei, men ikkje no,
no er dei ein av dei verste mot oss, tvilande om ein pytt.

Dei ville ha eit nytt bad for å utnytte meg,
for å lyge om verda og anna godt eg er.
Utruleg, men sant, for kva for djevler dette er,
dei skal straffast, og skrik at dei surr er.

Dette diktet er so kjent, at alle fiendar er i sjokk,
og mange venlege vil den gode vegen med glede.
Vi får kanskje også med oss verdsleg godtfolk,
som gjer oss gode sterk, og får dei vonde til å bede.

Tankane går til alle dei gode som likar meg,
i byen og i området der dette gjeld.
Vi skal kanskje dele folket i to.
Dei som etter lova skulle sei seg til å hjelpe er under spjeld.

Ein merkeleg helsing var ikkje viktig sa dei,
men forlaget var årsaka til korrupsjon.
Den har vart i åtte og eit halvt år, og er no tømt.
Bad fylt, bad tømt. To pålar; bad fylt igjen, bad med null elevasjon.

Trussel

Eg skriv på dikt som heiter kanskje kjærleik,
og landet og staden rigga seg etter lov.
Trua set seg, politikken set seg, kjærleiken set seg,
psykiatrien set seg, men dei galne skrik i rov.

Drift av det vonde har lurt med løgn,
so stoffet mellom oss har spreidd seg vrannt.
Dei sjuke frisk, dei friske sjuk, umogleg i tid.
No må de sjå kva som er sant blant mangt.

De må ikkje drepe dei gode, ikkje vere vond.
De må la meg få fred, og ikkje yppe til strid.
De må la meg få skrive og jobbe som eg gjer,
og som eg har gjort i fjorten år og vore flid.

No er tida at de opnar augo og ser,
at eg er den som har skreve mitt.
Dei som lyg er sjuk og vond og ikkje god,
og eg er den som kan gjera mitt til ditt.

Truslane er so galne at me ikkje har,
sett noko so vondt før blant menneska.
Å trua det gode når dei gjere godt,
er som å legge brennesle i valfleska.

Venstre rumpe

Nokon sin heim sa dei og skreik som tauser om blått.
Dei sa at eg aldri skulle få blått att på denne jord.
Venstre dei sa, men der var høgre,
ei rumpe dei påstod var sin heim og sitt ord.

Så er det slik at eg tok ein ferie med røyk,
då det var noko spesielt som eg held her eg bur.
No har det blitt nesten ei veke med da å røyke,
og idag skulle eg slutta, men det gys i meg skur.

Gyset, gyser det dei kalla eit blått slott ikring,
meg og miljøet som om det er det eg skal vere.
So roar det seg ned og eg seier at eg ikkje skal,
kjøpe, og eg veit at om eg ikkje gjere da vil gyset leve.

So var det dette med rumpa der venstre ball,
var det sagte sidan dei ville ha noko med.
Røyk, rumpe og kjærleik, kan ein kombinere da,
i ein og samme kolle vil nok alle sei ved.

Dette diktet er so dårleg at da ikkje kan,
ta da med i kanskje kjærleik for anna,
enn eventuelt desse rim og ord som kan,
lesast om ein ikkje er oppteken eller forbanna.

By og mark

Det har vore mange år med terror og tortur,
dei syndige er dei som har tapt.
Eg har skapt og levd, og skapar og lever,
som før og no, vidare inn i framtida som skapt.

Dei har litt skrot i landskap, men det forsvinn,
litt etter litt, som tida går og vinn.
Dei er knust av kjærleik som eg skriv,
ikkje akkurat nokon soldatar av tinn.

To gongar feil plass er dei som vil dei få,
til seg når dei er modne for hausting.
Dei er ein feil dei - som legar i mark,
hos bonden som seg, når dei skulle tatt neising.

Dei var litt kjend, og forsøkte å auke,
men store blir aldri slike.
Det blir for mørkt og trist og morbid,
til å skulle underhalde folk i hop, tal og rike.

So ein by er ein by der folket trivast,
og ei mark er ei mark der bonden rådar.
Når det kjem legar i marki so seier eg so,
dei må faktisk lækjast, sjuk enn om dei ikkje frådar.

Satsing og lite pengar

Når det handlar om prioritering, når ein vil noko,
so kan ein måtte ofre andre ting i livet.
Eg er der framleis då eg satsar på,
eit siste forsøk på tekst før fyrste September etter drivet.

Men det har kome ein vind som ein bris,
som seier at no er det på tide med null og prikk,
der null er å få oversikt og få balanse i pengane,
der prikk er å få heilt oversikt so eg kan setje eit stikk.

Men der kjem grunnen for at eg seier til dykk,
dette diktet om satsing og lite pengar,
at i to år har eg hatt det slik eg kan satsa,
og no gjer eg da óg ein sommar til med strengar.

Dette blir no eit merke som i alle fall dei,
som ein gong vil ein veg når ein går ein annan,
kan kanskje vere inspirasjon til å sjølv endre,
og gjere det ein mest av alt vil som seg sjølv og ikkje av ein annan.

Ein kan fint jobbe ti år heilt åleine,
om ein vil noko, og har tru på noko godt.
So lenge ein har det viktigaste ein treng -
og kanskje kjærleik, so kan det gå ein sommar til med godt.

Fjell, mark og dal

Det raude i land har kriga mot meg so mykje,
at dei har til og med angra seg.
Når dei raude krigar er det blant at ein óg,
får kontakt med dei blå ein stad ikring meg.

Samlinga har hatt ein sak om å holde,
eit bilete eg laga, og skrik i sinne no til og med.
Han som leder dette gjorde eit valg ein gong,
og trådte av, so eg veit ikkje om han ville vore ved meg.

Det vanlige er at enkelte oppfører seg dårleg i blant,
men den opposisjonelle har hatt for lang kamp.
Dei stel og drep idag kva som helst,
og er stygg med alle på denne jord, som slamp.

Sjelesørgarane er blitt angriparar mot mi sjel,
for sine løgner, dei ilag med andre slit med.
Det er ein del militær i lufta idag,
so eg har vel vunne mark, der fiendar skal ned.

Eit dyr frå Sogndal har no tenkt på meg i tre år,
det ser i alle fall ikkje eit syn om likevekt,
for alt dette dei har gjort i alle fall desse år.
Kven av dei er den raude, blå, nummer to i dal, kjekt?

Å faktisk møtast

Det å skrive dikt eller drøyme om kjærleik,
er kanskje ikkje noko for å faktisk finne,
nokon å tilbringe livet saman med,
og skapa eit liv som ein familie å om seg minne.

Som ein poet i skogen, som ein vandrar over fjell,
som ein diktar som sit der med sin penn,
der ein ikkje ser nokon teikn til andre,
enn kanskje ein som vil noko godt som eit glenn.

Det å faktisk møta ein make, kan vere viktig,
fordi det er viktig, forutan er der ingenting.
Utan det å møtast, kan ingenting skje,
då er der aldri nokon muligheit for barn i ring.

Ein må ut blant folk, ein må ut der folk er,
oppleve andre, og der ein gong finne,
den ein vil vere i lag med,
og sjå at livet derifrå saman vil vinne.

Av og til kan det vere, óg slik,
at nokon har innegla seg andre sine sjansar,
i mørket, i natta, i skugga,
slik at ein må dikta i det svarte for nye sjansar.

Eit raskt dikt

Då det er noko spesielt so må eg vere rask,
for eg har ikkje så mykje tid på ein dag.
Når ein skal skrive både dikt og roman,
kvar dag, so er da viktig å vere rask idag.

Si no er det det andre avsnitt eg skriv,
og ideane er som det det blir.
Om det blir kjærleik med ein so rask,
måte óg, er ikkje sikkert, men da glir.

Og so er det berre å skrive og få,
det ferdig no so eg kan gå vidare.
Kvinner er ikkje her ved meg, om,
eg tenkjer ungt då eg er åleine uten fridare.

Men i ånda kunne det jo kanskje skjedd,
noko stort og meiningsfylt akkurat no,
so heile verda omlag snudde på seg, som,
eg skrive dette diktet eller noko anna for to.

I løpet av kort tid kan ein ikkje vente,
at mykje skal skje med møte, og ein,
likar ei anna, eit ekteskap, ein familie,
eller at ein skal vere hardare enn ein stein.

Opptatt

Om du likar eller lurar på om ho vil,
men om ho er allereie opptatt,
vil du kanskje merke at det er noko,
som er farlig med det som om ein blir hertatt.

Å avslutte eit forhold og so bli ilag,
krev litt utenom det vanlige.
Dei elda vil kanskje ikkje like da,
dei unge kanskje ikkje forstå det synlige.

Andre ser kanskje at det kan kome hevn,
eller at det blir slåssing eller sinne.
Det kan koma grining og at nokon blir lei,
lei seg og anna som kan vere kjedeleg.

Men det som eg ikkje her heilt kan sei,
kva er, er som om ein liten krig.
Ein liten krig som eg no ikkje heilt,
kan sei kva er, men ana er ein farlig rig.

Men kanskje er det heilt greit for somme,
om dei finn seg to blant tre,
men for å sei heilt nøyaktig,
so må me nok eksperimentere litt med det.

Ein røyk, ein pris og ein pils

Om ein ikkje har nokon av dei tre,
som om at ein har slutta,
so er da mindre rus,
om ein då er utan kjærleik ved ei glutta.

Ein røyk kan ein tenne på,
og stille seg opp og røykja.
Og kanskje om ein har nokon,
å snakke med, få orda til å føykja.

Ein snus kan ein leggje inn,
under leppa og heilt åleine,
sjå at altet roar seg i ånda,
tidlige kveldar, til dei er seine.

Ein pils kan stå kald på eit bord,
ein augneblink før den er mindre,
og då står den der ei lita stund,
inntil den på ny kjøler, utan å hindre.

So det er mange ting som er,
omkring oss til å lata seg bli,
og kvar av oss kan vere so heldig,
at me kan vere to ilag med pli.

Kjærleik og helse

Du har gjort deg frisk på dikt,
skreik nokon frå byen i vesenet for helse.
Det er noko å huske på om ein vil,
då det kan jo i ulike fall vere som ei frelse.

Men det som er viktig å tenke på,
er at eg har alltid vore frisk.
So det var ei løgn, men noko skjedde,
og det kan ho gjerne legge på ein disk.

For kva fekk nokon til å sei noko slikt,
dei må ha sett noko som kan sjåast.
Det var uansett noko som var sett,
og det kunne me spurt om og slåast.

Vanlegvis er ein frisk når ein elskar,
eg har aldri høyrte om lav helse i leik.
Men her er eit eksempel som ikkje er sant,
då det ikkje var noko anna enn helse i eik.

So me kan gå vidare og sjå etter meir,
det er ein veg framover og denne er gått,
me kan sjå etter gode ting eller ekstra gode,
eit dikt kan bli noko liknande om alt er i hått.

Ei mogleg reise

Om ein set eit stikk i kartet midt på,
eller då midt på i landet, og so,
teiknar ei linje rundt heile kloden,
får me ein tur som passar for ein eller to.

Kanskje óg fleire vil reise,
det er óg mange som har reist.
Eller i alle fall nesten,
då rundt jorda er som endar mogleg sveist.

Kven var den fyrste rundt jorda,
er noko som er spennande,
å vete, men når ein elsker,
kanskje ikkje so viktig når hjarta er brennande.

Reisa blir kanskje noko av,
det er ei skisse som er teikna.
Det er noko tvil om vegen,
nokre stader vil sikkerheita kveikna.

Ellers er det kjærleik,
det er ein lykkeleg tur.
Når ein er der,
og høyrer på livet sin dur.

Vestanfor land

Først kjem eit bilde av jorda i fred,
og so kjem ein vind vi ense kan.
Den skulle vel vore frå flagg til flagg,
men so kjem ei tvil om den er løgn eller sann.

Mot kjærleik var det eg såg der etter ran ved løgn,
slik at eit av mine bilde, i trykk blei tatt,
av vinden som med tida blei kjent som om,
døden sin vind, som knuste med storm, dei som var betatt.

Rykta går av utrydding av folk, og enormt med sjukdom.
Ingen kontroll på verken by eller bygd.
Korrupsjon utan lover med fri, vill, løyse.
Folket kjempar om det å overleve utan trygd.

Dei forsøker å utnytte gjeve menn, med livet sin vind,
og liv so sterkt at ein veit ein ikkje kan.
Det er løgn som skal slutta, og sanning fram.
Sannheit ein stad, og sannheit ein annan stad, an.

Noko er i ulage, for best er alle foreint,
om ein lyg blir ein utstøtt frå sanninga sin stand.
Mitt lag og linja i ulike stader og land.
Vårt lag og linjer i ulike stader og land.

Flagg og kjærleik

Det begynte med eit bilde av ei lilla rose,
so måtte da bli eit til bilde av ei kvit.
Eit tredje er eit å feire med om eit tiår -
der mange andre flagg er hedra med kjærleiken og lit.

To andre flagg er som torden i jord,
og baa har eg noko uvanleg i forhold til.
Men det eg har gjort, er ikkje so farleg,
men kva overlegen har gjort si straff vil ve.

Det nære i lag er i orden, men det fjerne skal vekk,
seier nokon, men uansett er det noko kjekt.
Dei snudde mykje om til noko som blei surt,
men i lag kan me ve både som folk, vener og slekt.

Dei som skal ha i alle fall ei straff,
for den onde høgde som no blir flat:
Dei som går mot klarar ikkje lyge om rosa nummer to,
og dei som går med skal lyge, ni år om den som stat.

So litt glede og meir av det som går lett,
som er det beste som best:
Snart har me eit tal å sjå til,
og om talet får eit flagg, kjærleik med meir, er ein ukjent gest.

Strupen

Eg har planlagt sjølvord rett som herren,
sa ein etterkomar etter å ha sett grensene.
Dei seier ikkje nåtid, men seier at,
dei ikkje er, når dei ikkje er, ulikt rusene.

So alt eg skriv om strupen dei seier at,
er dei sine innspel, men ein ting er sikkert.
Det er at tittelen kom som ein idé,
og uansett er dette nesten eit eksempel med kikkert.

I strupen eit spørsmål om ein skal skjere,
og dei sjøve seier ja og skrik.
Om so kappast dei i tre, som blir som ved,
og kanskje brent som bål på Blægja ved lik.

For resten er det trettenhundreogfire meter,
over havet, og kommunane vil gå til fred.
Om krig kan ein vete at rundt hovudet,
tutlar folket med sitt liv som blid eller sur ved skred.

Min blir lanken bakerst om me vil, himmel klar.
Grøn kjærleik spør om sløyfe eller slips,
men trur ikkje da, fordi dauden dei vil.
Pennan min som livet sin kniv er, her som eit tips.

Ein detalj i bildet

Senatet sin øverste har eit flagg,
og nokon har forsøkt å gjere det om til leire.
Eg har laga eit bilde, som jubileum etter eit tiår,
det er skrevet dikt, og her kjem fleire.

Ein gal sekretær som ikkje veit om ein general,
angrip med eit flagg som var blått.
Det er vidare usikkert om det med vilje,
var leiing for å sjå leira – ein tvil i grått.

Uansett so skal eg med dette dikt,
oppdatere ein moglegheit til bildet.
Øksa er der eller ikkje, og på toppen,
kan kanskje ein moderne, eller teknologisk sak, bli gildet.

Ellers i spegelen er den som er best,
i tida, den som er mest i fokus.
Grønt tull i overraskande ting i det onde,
utnytting av kjærleik i det blå er nedover som lotus.

So kjem også noko som til undring er i bildet,
om flagget eller då eit nytt flagg kjem med fred,
til det eventuelt som blir nytt på hovudet.
I marmor frå leire, vil kanskje senatet sin øverste, vere ved.

Fem setningar og bilde

Kjærleik er kjærleik – og eit skjold som bilde:
Ein blom mot vondt til venstre,
eit jorde med makk i og hjarte i til midten,
og rosa for kjærleik til høgre i gneistre.

Den godeste er kjærleik – og eit skjold som bilde:
Ein blom mot vondt til venstre,
spegelen i midten med ringar og noko på hovudet,
og rosa for kjærleik til høgre i gneistre.

Den godeste er glede – og eit skjold som bilde:
Noko kjekt mot det vonde til venstre,
spegelen i midten med ringar og noko på hovudet,
og noko kjekt med det gode til høgre i gneistre.

Glede er glede – og eit skjold som bilde:
Noko kjekt mot det vonde til venstre,
noko kjekt i midten, kanskje leik i vatn,
og noko kjekt med det gode til høgre i gneistre.

Den godeste er den godeste – og eit skjold som bilde:
Noko godt mot det vonde til venstre,
noko godt i midten, kanskje ein gåtur,
og noko godt med eit gode til høgre i gneistre.

Tur til Jølster

I barndomen var eg i Jølster då det var fred,
no når deira natur er i bløming, ser me kaos i.
Dei holdt seg før når eg rekogniserte,
no er dei fullstendig knust av eigen dumskap utan ti.

I åtte og eit halvt år har dei øydelagd seg sjølv;
alle må jo ha ein Leif, skrik dei,
alle må jo ha ein Edgar, skrik dei ikkje,
men det ville vore rett no, og Jon er den tredje snei.

Alt, er inne i søppelposen, og rosa er i sentrum.
Rosa er dau heldigvis, heilt normalt -
det er fint med det heilt statiske som grunn,
og no står maksimum dynamisk drap, paranormalt.

Dei klarar det nok ikkje, men det står jo klart,
og eit veksler er enden ved Angedalen og Jølster.
Dei er blitt militant, og skrik om koden,
i natt flytta troppen på seg, og alt for ingenting i mønster.

Dei er som troll, og det blir alle i floken,
som går frå éin til to til tre til fire og meir stiger.
Spennande å sjå om korleis dette skal gå,
minimum normalt, til maksimum paranormalt, og min siger.

Herren og kjærleik

Det er usikkert om herren likar å bli,
kalla ein grøn ballong.
Det spør om herren likar å bli,
kalla ein grøn orm i pose utan song.

Herren har ikkje lenger språk,
herren har ikkje lenger ord.
Herren kan ikkje anna enn rundt,
og då i spegelen min som lagt i jord.

Herren vil jo vere åleine, ikkje med ei kvinna,
og då veit me at eg er stor.
For herren forsøker seg med kvinner å skilje,
slik at han er med meg med eit kor.

Dei skrik til meg at eg ikkje er herren,
men det eg er, det er at eg er også åleine.
Eg var med ei kvinne, og no er eg,
åleine igjen og skriv fortsatt til kveldane blir seine.

So om nokon var herren so er det meg,
men når dei byrja å spørja seg om,
kva herren har å gjere med kjærleik i sinnet,
so ser ein at det er ikkje heilt sikkert utan rom.

Bildet i midten

Det er viktig i denne bok å ha,
eit bilde som viser det i midten.
Kanskje er det best med eit enkelt,
som passar roser, planter, natur for slutten.

Før var det laget et hjerte,
med lys bakgrunn som kunne,
i ei ramme av kvitt undrast på,
om var hud, elfenbein, eller anna å bli funne.

So oppstod ein strid, som dei,
idag seier er gull som er i min tanke.
Uansett så skisserar eg derfor, eit,
nytt bilde for å vise korleis kjærleik sanke.

No er der laget eit hjarta,
med lys bakgrunn som kan,
i ei rammme av kvitt undrast på,
der ein grinande makk svinn nedover ved tann.

Dei to ulik kan no vurderast,
der eitt er utan makk og eitt med.
Eitt utan strid og eitt med,
men der uansett striden er vunne og siger ved.

Eros den mektigaste

Eg var på ein tur til der eg skulle sei,
noko med min kropp, vesen og mest.
Der var eg meg sjølv som eg alltid,
er, men eg leika på ein slags måte er lest.

På denne tur, lata eg altso på ein,
måte, som om høgast i ørkenen óg,
og det også slik på ein måte som,
viser den unge og den gamle i sanden sitt tog.

No har eg fått meg ein tittel,
og den kan brukast på ein god måte.
Det er nemlig slik at framande,
har trudd dei var noko spesielt i ei gåte.

Tittelen betyr at ein kan styra med makt,
emner som angir kjærleik,
og ikkje minst vere mektigast,
blant dei som tenkjer på slikt.

Tittelen er der til å bli brukt,
og den forsvinn aldri,
sjølv om kvinna skulle forsvinna,
kanskje uansett kor mykje gnaldri.

Auke og auke

To bilete av verda samla i eit skjold,
med kvar sine roser i.
Det er stort og det er gjevt,
for det er to historiar om kjærleik i li.

Det aukar når noko skjer som er kjærleik,
eller liknande som blir lagt til,
på ein måte som kunne vore med i dikt,
og heile verda er staden for dei som vil.

Skjoldet har to sider, rosa av kjærleik,
på høgre side i sitt lilla og kvite svev.
Skjoldet har to sider, rosa for kjærleik,
på høgre side, i sitt kvite svev.

Til no er det nok litt att,
for alt er gjort og det ikkje meir kan auke.
Ein plan rundt jorda er laga,
og ein plan for verda laga.

Det er underleg å sjå,
desse to samtidig, som det er,
å leve og ha livet og forsvar,
samtidig når ein lever på jorda her.

Siger

I 2013 begynte dei nesten i nord å vise kva dei er.
Trussel med teikn som pistol, trussel om drap,
løgner, aggressiv fysisk trussel, falske rykter,
påtrengande, ekkel, utpressing, press om utflytting som gap.

I 2014 begynte desse fatige å også stjele,
rosene fra, min kjærleik til deg blei forsøkt stjelt!
Meir og meir kriminalitet, men eg holdt dei,
nede som flat mark over ei massegrav for dei har knelt.

Dei siste åtte og eit halvt år harde,
kriga mot meg heile tida, hundre prosent,
heile døgnet, alltid,
og ein eldre siger dei berre er skit i dosent.

Eg har brukt situasjonen til det beste:
I trua, i krig, i sadisme, i psykiatri, i hat,
er eg den beste med komande sitat,
til verda som gir siger til både meg og deg, utan sølibat.

Akkurat no viste eg kva dei gjere,
desse tergarane på ein av dei verste,
då laga dei et minne for å laga om at,
du er eg som har plaga og plaga meir som første.

Skeivheit, fiendskap og husmora

No er det dette som mest er emne,
akkurat i nuet er det desse tre.
Det er åtte og eit halvt år med ondskap,
som kjem med utfall ved mitt forsvar i bre.

Om dei ikkje utfører mord mot seg sjølv,
slik at dei stel sine egne forsøk,
som minne i åtte og eit halvt år,
som dei har byrja med, er dei skeiv i ein evig løk.

Når det gjeld kjærleiken og kvinnene,
so den eine dette byrja med,
er det av og til litt fiendskap,
so ho har nok funne seg nokon andre ved.

Men det finnast mange i denne verda,
so ei vil eg nok kanskje finne som deg.
Og so kan eg nevne ei gamal ei her eg er;
som igår gav meg lyst til å drepe henne i veg.

Ho har også sagt at ho er schizofren,
og når eg skreiv forsvinn som ord fyrst,
hadde sjukdom til eg skreiv forsvinn etter ei tid.
Ho torturerer meg som ei bikkje seier ho fyrst.

Akkurat no

Det er ein romanse som pågår og har vart,
i elleve år, og veldig mykje fint,
har skjedd, men i åtte og eit halvt år har,
fiendtlige mot kjærleik kriga og forsøkt meg pint.

No, og akkurat no, skjer det at dei sjølv,
må i åtte og eit halvt år pina seg sjølv.
Forutan vil dei ha ei ulikevekt,
i sitt ansikt og sjel utan frelse i sølv.

Dei har nyleg loge om at dei har,
både laga diktsamlinga kalla som grøn kjærleik.
Samt rosa som er som eit kors i sinn.
Dette blir kjekt å følga med på, meir leik.

Mange sjølv mord har allereie skjedd.
Den mest kjente forfattaren har gjort det.
Den mest lokale eldre har gjort det.
Den mest hata falske krigar har gjort det.

Ei ny tid, ein ny epoke, eit nytt liv til oss,
er no i livet og tida som er skjøn og gjev.
Fiendane våre blota seg sjølv som offer og svin,
og me kan mykje kjærleik der, å blote alt er ferdig strev.

Ein romanse

Eg såg ho, eller so var det omvendt,
og so begynte me å snakke.
So snakka me i fleire timar,
og satt der og snakka og alt eg likar utan å slakke.

Det var óg alt ho likte, alt dei likte,
om me går ut i perspektiv.
Dei sit der, som ein mann og ei kvinne,
ved eit bord og ser og snakkar i sine liv.

Det er kanskje det dei likar best,
hos den andre dei lurar mest på.
Kanskje dei har gløymt meir seg sjølv -
i alle fall ei stund og av og til som no, då.

Men so ser dei seg sjølv,
og so ser dei den andre, som er der,
og dei er den dei er,
og når dei er der, er det mange som er her.

So kjem kanskje ulike vegar,
fram for dei der etter litt ro.
Om dei skal gå til den vegen,
eller der, eller kanskje sitja ei stund til der som han og ho.

Til kunnskapen om kjærleik

Vi er alle som tre kvite, eller då tre av noko som passar,
og so når vi møtast, er vi som eit par tre kvite slike.
Då ser vi på kvarandre der og tilnærmar oss.
Lærer, etter å ha kanskje funnet utsjånaden, den rike.

So vil alt vare heilt til kanskje,
noko går galt og halvt,
eller ein finne,
ei anna kvinne eller då ein annan mann, i alt.

Dei som fortsatt er ilag,
vil nok fortsetja,
og alt det naturlege som kjem,
koma, litt etter litt inntil og saman seg busetja.

Eit råd er når det gjeld,
dei onde, er å ikkje,
stjele andre sin kjærleik,
det er som å stjele andre sitt liv på rekkje.

So det er å skape meir,
kunnskap, og kanskje gjere,
som den som eg er,
når eg skapar ei lære inntil den seg sjølv er å vere.

